

М'ясний ринок

Еміль Верхарн

Переклад: Микола Терещенко

Край порту, тільки стихне денний шал,
І ніч зіллє в одно палац і тротуар,
І досі ще горить серед нічних примар
У золото й розпусту прибраний квартал,
Що тут його поставив капітал.

Повії, що на них обвисло сало,
З порогів закликають в'яло
Людей у залу;
За ними ж, у червоних коридорах,
Огні горять, а в дзеркалах прозорих
Звиваються оголені, пухкі тіла,
Відбившиися в озерах скла.

Ліворуч порт, де на кінці шляхів
Широка тінь од щогл і парусів
Знялась до неба, вгору.
Праворуч, розітнувши млу прозору,
Сплітаються заулки, — і туди
Спішить юрба до дикої мети.

Це ринок потайний розпусти, нагоди,
Що здавна тут стоїть, примара млиста,
Край моря й міста.

Там, серед хвиль мінливих і прудких, —
Усі, хто вік вартує на постах нічних,
Матроси, що з очима синіми, як море,
І юнги, що вдивляються в нічні простори, —
І їм ввижається цей ринок голих тіл;
І од жаги клекоче вир нестримних сил;
Цілунки вітерця їх пестять, мов вві сні;
Малює пристрасть їм примари запальні;
І руки їх летять, зникаючи в імлі,
Розпалені жагою, до землі.

Тут — люди із контор та із крамниць дрібних:
Прикажчики, рахівники, що вік сидять між книг,
Що продали свій розум, руки, все життя, —
Вони, замкнувши шафи, каси й кращі почуття,
В своїх тілах лиш чують пристрасть і жагу;
Ось чути, як вони проходять по шляху
Похмурими рядами, наче пси,
І їх розпусту в ці нічні часи
Ніщо не може побороть, —
І всі вони терзають власну плоть.

Це ринок потайний розпусти, нагоди,
Що здавна тут стоїть, примара млиста,
Край моря й міста.

І звідусіль проходять у цей час
У потайний куток розпусти і зараз,
І з пристрастю, з жагою в очах,
Та в інстинктивних, диких корчах,
Вони до самок припадають синіми тілами,
Дратують безсоромними словами.

Набух орнамент на спітнілих стінах,
Звідкіль одбилися на синіх дзеркалах
Сатири п'яні на кривих ногах
І жирний Вакх, з жінками на колінах.
Квітки зав'яли. На столах брудних
Іскристі питва виграють огнями;
Засохли фарби в слоїках скляних;
Стрибає кошеня легенькими плижками;
Під лаву п'яниця чомусь заліз,
Повія ж нахилиється до нього вниз
І на чоло йому кладе свої дебелі груди.

Її товаришки не в силі розігнути
Своїх заляклих спин, і стомлені сидять,
Дрімають тупо, на канапах сплять,
Тіла ж у них немов зів'ялий цвіт.
Одна між них ховає гроші золоті,
Ця потягається, зітхаючи, а ті,
Під полум'ям жаги під час найкращих літ

Руками пухлими ліниво та невміло
Почувши, що уже зносилося їх тіло,
Розпутний розтирають на обличчях слід.

Це ринок потайний розпусти, наготи,
Що здавна тут стоїть, примара млиста,
Край моря й міста.

Коли в кишеннях срібло завелось,
Серед обіцянок, серед погроз
Однаковий, як завжди, безсоромний пал,
Чи то на серці гнів, чи то на серці жаль.
Нудьгують поцілунки та обійми. А коли ж
Буває кулаки підіймуться, чи ніж,
Через образи та прокляття, —
Яке в серцях тоді здійснюється багаття!
Але, як тільки сварка стихне,
Там, де похмурий морок никне,
Вже чути, як бентежний дзвін
Північну розтинає тінь,
Немов на похорон скликає він.

А іноді, під час великих свят,
Зимою — на Різдво, а влітку — на Івана,
Старий квартал, юрба розпутна, п'яна,
Справляє оргію, аж вікна брязкотять,
А вулиця тремтить од танцю та пісень.
Всі вікна, поверхи, аж поки не засяє день,
Згори донизу в пристрастних вогнях;
Розпушта розлилась потоком аж під дах,
Де на горищах корчаться тіла, мов жах.
У залі, де вигукують матроси,
Де хтось повій тягає вже за коси,
Вино іскристе золоте
Своєю піною клекоче, грає та цвіте.
А п'яні чоловіки ржуть, як коні,
Жінки ж їх пестять, безсоромні, сонні;
І вибухає пристрасть, корчаться тіла,
Стискаються в обіймах серед зла;
Розкрите лоно, черево тремтить, а очі —
Неначе стріли, що впиваються в тіла жіночі.

І затихає пристрасть, щоб повстати знов,
Розлитися крутими хвилями в тілах.
Мов жах.
Аж до зорі, що встане, наче кров.
І смерть жорстока та страшна,
До порту десь затягне, до багнистих куп,
Розпусту, що немов труна,
В якій лежить ще теплий труп.

Це ринок потайний розпусти, нагоди,
Де злочин гострить свій кинджал,
Де божевілля блискавичний шал
Впивається у чола з жаготи;
Це ринок потайний розпусти,
Що здавна тут стоїть, примара млиста,
На цій межі, край моря й міста.

Джерело: Державне видавництво художньої літератури, Київ, 1946.

Переклад: Микола Терещенко